

En Tomàs és un campió!

Text: Dulce Victoria Pérez Rumoroso

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

Tomàs és un nen de deu anys. El seu pèl és castany clar i curt. Li encanta llegir, dibuixar, col·leccionar cromos, jugar a les dames, a escacs... Acabava de mudar-se amb la seva família a un altre barri. Tot era nou per al nostre amic: la ciutat, la seva casa, el col·legi, la motxilla, la seva cadira... En Tomàs no pot caminar però es desplaça àgilment amb la seva nova cadira de rodes. Un últim model, més lleugera i moderna que l'anterior.

El primer dia d'escola estava molt nerviós. Tenia moltes ganes de fer nous amics amb els quals divertir-se. Aquell dia va arribar molt d'hora, ja que volia evitar l'aglomeració d'alumnes a l'entrada del col·legi per poder accedir amb tranquil·litat en la seva cadira. Va agafar l'ascensor i va pujar a la seva aula. Esperava ansiós i somrient l'arribada dels seus companys. Era un moment molt especial per a en Tomàs.

Quan els altres nens van arribar a l'aula, tots miraven al noi. Cap es dirigia a ell i va començar a posar-se nerviós. Sabia que l'observaven per estar a la cadira de rodes. El nostre amic va començar a sentir-se diferent i molt trist.

Els dies passaven i en Tomàs ja no acudia a classe tan alegre com el primer dia. Estava angoixat, se sentia malament. Pensava que els altres nens no volien jugar amb ell i ni tan sols li parlaven perquè no era com ells, ja que les seves petites cames no funcionaven com les dels altres.

Però un dia la seva sort canviaria. Al pati, va sentir com un nen s'acostava a ell. Era en Joan, un company de classe.

— Hola Tomàs, tens una cadira de rodes molt bonica.

El nostre amic, sorprès, amb prou feines podia articular cap paraula. Per primera vegada un company se li acostava a ell i estaven mantenint una conversa.

— Si, és un últim model — va contestar en Tomàs.

— Vols jugar amb nosaltres? — li va preguntar en Joan amb un gran somriure.

— Qui, jo? Jugar amb vosaltres? Ho dius de debò? — va contestar gairebé entretallat. En Tomàs no podia creure el que estava escoltant. Els seus companys de classe li estaven convidant a jugar amb ells.

Per un moment els seus ulls plens d'il·lusió es van il·luminar, però aviat va recordar el seu estat i es va entristir.

— Però no podré jugar amb vosaltres. No puc caminar, ni córrer. Us avorrireu amb mi — va dir en Tomàs capcot.

— Ho dius de debò? — li va retreure afectuosament en Joan.

— És que aquesta súper cadira de rodes no pot caminar veloçment i fer carreres ?, i tu, no pots intercanviar cromos o dibuixar amb nosaltres?

— Ànim Tomás, anem a fer una carrera!

En Tomàs estava sorprès. Veia que realment en Joan volia jugar amb ell. La resta de companys el miraven somrients a pocs metres.

Vinga Tomàs, som-hi!, vine a jugar! — deien els altres.

El nostre amic estava sorprès amb el que estava ocorrent. Així que amb gran alegria es va posar a jugar amb els seus nous amics. Van fer moltes carreres i en elles sempre guanyava en Tomàs.

— Tomàs, ets el millor!, En Tomàs és un campió!, Tomàs, Tomàs!

Els seus nous amics l'abraçaven, aplaudien i corejaven el seu nom. El petit era plenament feliç.

— Tomàs, ets un campió i tens la cadira més ràpida del planeta — li va dir en Joan mentre l'abraçava.

— Estic molt content de ser el vostre amic. Em pensava que em veieu diferent pel fet d'estar en aquesta cadira — explicava en Tomàs.

— Tots et vam mirar, és cert, però perquè t'envegem. Ja voldríem caminar tan veloços com tu amb la teva cadira, i estar tot el dia asseguts, amb el que cansa estar dret!, per no dir que pots penjar la teva motxilla a la cadira i no carregar amb ella constantment. Nosaltres venim al col·legi caminant i carregant amb ella a l'esquena. Tots volem una cadira com la teva!

En Tomàs reia com mai. Era feliç, doncs va comprendre que els altres nens el valoraven i el volien tal com era. No podia estar més content.

Aquell dia el nostre campió va convidar a berenar als seus nous amics a casa. Els seus pares escoltaven des de fora de la casa les rialles d'en Tomàs i van sortir a veure què passava. El petit va presentar als seus amics. Els seus pares es van quedar bocabadats. Ja no per apreciar que en Tomàs era feliç com mai, sinó perquè entre tots havien decorat la seva cadira de rodes que no era normal i corrent, ara era una súper nau espacial plena de paper d'alumini, brillantina i color, però sobretot, plena de molt d'amor.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

